

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

AUR

de Livia Roureanu

Dealungul veacurilor, omenirea oarbă, s'a aruncat în răltoarea spumegândă, ce a fost dezlănțuită de puterea jascinatoare a aurului.

Aur!.. Aur!.. toți au fost orbiți de strălucirea ta.

Descrereații lumi au alergat și aleargă și astăzi după tine; strigând sus și tare: că tu ești acela care le dai putere și îi poți face fericiți. Și tu... tu tiranule, ai răs de beția lor.

Câtă cruzime nu se poate citi pe zâmbetul tău galben. Ii ademenești ca să se arunce în brațele tale; îi înfășuri mulcom, până când prin alintări, le adormi conștiința și atunci faci din ei unealta ta.

Ce josnicie! Unialtă capabilă la ori ce mârșăvie.

Aur! Câtă otravă dătătoare de vise deșarte trebuie să ai în strălucirea ta înșelătoare, de ai putut să dezlănțui atâtea nenorociri în turma celor ce îți se închină.

La strigătul tău bărbatul și-a părăsit soția, despărțindu-se de fii lui. Și-a lăsat liniștea căminului pentru a alerga să-și imprăștiie ciolanele pe mormântul tău. Fecioarele, ca să-ți slujească, și-au vândut curăția aruncându-se pe făgașul depravării, ce le-a distrus sufletul și trupul.

Soții fericiți, de dragul tău au târât în mocirlă cinstea fe mei.

Milioane de crime, dealungul vremii, și-au fost aduse prinos, pe altarul tău de zeu.

Aur!.. putere scârnavă ce te înalți pe putregaiuri de suflete și te adapi din beția celor nebuni, tu dai fericirea?

Tu, care îți speli fața în sângele crimelor, și încătusezi până la nimicire, poți să dai puterea?

Ce ironie!

Tu, aur—asasin de suflete—poți să dai fericirea? Niciodată!

DUMINECA VIII-A DUPĂ INĂLTAREA SF. CRUCI

La o casă de oaspeți...

Mulți sfinți părinți tâlcuiesc pilda Samarineanului milostiv într'un înțeles tainic ca mai jos.

Un om (Adam, icoana omenirii întregi) scoborându-se din Ierusalim, orașul păcii (starea fericită a strămoșilor în paradis) la Ierihon (plăcerea mâncării) a căzut între tâlhari (în păcat) cari l-au despoiat de tot ce avea la sine (darurile peste fire și lângă fire) și l-au rănit (slăbirea puterilor firești) apoi s'au dus lăsându-l aproape mort (i-a rămas credința; dragostea și-a pierdut-o).

Și pe când omul acela zăcea jefuit și rănit lângă drum, neputincios a se scula din nazul în care ajunsese, trecu pe lângă el un preot (legea naturii) și după aceea un levit (legea Mozaică. iudovismul) fără să se îndure spre dânsul (niciuna dintre cele două legi nu au putut mântui omenirea din starea ticăloasă a păcatului strămoșesc). A trebuit (să aștepte trecerea bunului Samarinean (Isus Hristos), străin de neamul său (era Dumnezeu) ca să-l ajutoreze (izbăvească pe noi). Acestuia i s'a făcut milă, s'a apropiat de el (prin întruparea din Maria) și l-a ridicat spălând cu vin și ungând cu unt de lemn (sfintele taine) ranele lui. Lecururi ca acestea cu puterea lor vindecătoare (darul dumnezeiesc) erau menite să-l facă iarăș sănătos.

Apoi la luat pe animalul său (Hristos a luat pe trupul său, spre ispășire, sarcina păcatelor omenirii) și l-a dus la o casă de oaspeți (la sfânta Biserică). Și fiindcă Samarineanul milostiv nu putea rămânea mai mult pe loc (Isus trebuia să se înalțe la Tatăl ceresc) l-a lăsat pe bolnav în grija gazdei a ospătarului (mai marii bisericesti) ca să-l îngrijească până la vindecare. A mai lăsat gazdei și doi arginți (puterea și dreptul de-a învăța, de-a mijlocii, de-a păstorii) cu promisiunea că iarăși se va întoarce (Venirea din urmă a lui Hristos pe pământ) și va întoarce toate cheltuețile. (va răsplăti orice trudă.)

Fără ajutorul Samarineanului, bolnavul ar fi murit în fundul șanțului. Fără ajutorul harului lui Dumnezeu nu ne putem mântui. Dar harul nevăzut este legat (condiționat. împreunat) cu ceva lucru văzut și simțit. Răstignirea lui Hristos văzută și materială ne-a adus darul mântuirii. Spiritul sfânt nu are trup și totuși s'a pogorât cu sunet și sgomot, în chipul limbilor de foc. Dumnezeu a voit ca pogorirea darului său asupra noastră să fie împreunată cu ceva lucru simțit cum este spălarea cu apă la botez, pâinea și vinul la Sf. Cuminecătură, punerea mâinilor la mir, ungerea cu oleu la maslu etc. Curățirea de păcate n'o dobândești fără mărturisirea, declararea lor, nu fără spovadă. Fii curat, spovedește-te des. Nutrește-te, întărește-te cu pâinea văzută a îngerilor. Numai prin cuminecare deasă va ajunge tare și biruitor sufletul tău, fratele

Pr. TEOFIL

CUVINTE REGALE

Așa cum în trecut împrejurul Bisericii roia toată viața națională, astăzi Biserica trebuie să sprijine tot ce este progres, tot ce ajută la întărirea și propășirea Patriei. Ea nu trebuie să rămâie închisă în ea însăși, ea trebuie să pătrundă în viață, unde are de jucat marele rol de frâu moral și de îndrumătoare a credinței.

Foame

de G. B. SĂNTIONEANU

Stânci pleșuve, stau atârinate de pieptul uriaș al muntelui, presărate de o parte și de alta a drumului ce urcă cu cotituri nenumărate spre culmi înbrobodite cu năfrâmi croite din pânză de neguri.

Un drumeț, desculț, ce se sprijină într'o cârjă lucie, se opintește în fața greutății, ce i-o pune în cale urcușul.

Ținta lui e culmea. Culmea ce prin sita negurei se vede proiectată pe albastrul înălțimilor pline de slavă și fără margini, a cerului.

Acolo vrea să ajungă. Sus. Și apoi să poată coborî spre câmpia nemărginit de întinsă, plină de roade și pace, ce-i este ascunsă ochiului, de muntele ce-i stă provocător în față.

Dar deodată se simte că puterile îi scad. Și muntele e mare. Și trebuie putere. Caută în desaga și-i goală. Foamea îl munceste mereu. Iar pe drum numai pietriș.

Dece nu mi-am umplut desaga? Acum e prea târziu. De o parte și de alta numai stânce goală. Va putea oare răzbi până la țel fiământ?

Vieța ne stă, unu fiecăruia în față ca un munte cu piscul acoperit în neguri. Dincolo ascunsă se întinde câmpia luminoasă și plină de pace—veșnicia.

Care ne este ținta? Oare nu aceia dea ajunge în această câmpie însorită, unde sufletul să se odihnească gustând din fericirea vecinică?

Tu, omule, atunci cugetă, și în drumul vieții cu urcuș spre culmi nu pleca cu desaga goală de fapte bune. Nu căuta în dreapta și stânga, hrană, căci stâncile desertăciunilor nu-ți pot oferi nimic.

Caută din vreme ca să aduni în cămara sufletului, hrană ce îți va înlesni, calea spre fericire!

Nu porni ca unul fără mirtă, fără merinde. Căci pe drum te va ucide Foamea.

PENTRU INIMA COPIILOR

Copilul și punga

Intr'o țară îndepărtată, care era locuită, în bună parte de păgâni, trăia un bătrân cu frica lui Dumnezeu. Acest bătrân avea un singur nepot ce rămase orfan de părinți, și care acum era crescut de el.

Copilul era foarte ascultător și cuminte. Lua seama de toate sfaturile bune ce i le spunea bunicul său și împlinea toate vrerile lui.

Aceste două ființe năcăjite erau foarte sărace. Bătrânul câștiga din greu muncind cu ziua pela bogătași, iar copilul câștiga și el făcând mici servicii pela unele familii.

Intr'o zi, văzu trecând pe stradă, pe un cal, un boier păgân. Nu știu ce făcu acel boier că își pierdu punga. Copilul moșneagului fugii și o ridică.

Era grea de banii care erau în ea și se bucură. Dar imediat își aduse aminte de vorbele bunicului său: „Să nu te atingi de bunul altuia. Copilul atunci alergă după boier strigându-l să stea ca să-i dea punga.

Boierul crezând că-i un cerșetor, și vrea ceva de pomână nu vroii să stea. Dar copilu se duse după el până acasă și-i predete punga. Boierul văzând cine era copilul îl luă la curtea sa dimpreună cu pe bătrân, scăpându-i de mizerie.

M. Moțu

Realizări noi—in regim nou

Țimp de șase luni de guvernare nouă, cu o rezeziune uimitoare sau înfăptuit realizări radicale în toate domeniile activității naționale—pentru a lichida definitiv cu un trecut destrăbător.

Aceste radicale transformări sunt datorite d. ministru A. Călinescu—și nimeni nu poate nega că în toate aceste realizări se vede o sinceră intenție de a ridica o țară ce se găsea în ruină din toate punctele de vedere, la o viață nouă.

Azi ne oprim la una din acestea, anume: reforma învățământului superior. — Aceasta era necesar, deoarece în Universități se pregătesc viitorii îndrumători ai națiunii; iar pentru ca să nu se strezure cu diplome toți incapabilii era necesar a înlătura mai întâi pe cei incapabili dela catedră. Aceștia sunt excepții. Dealtfel o recunoaște și d. A. Călinescu când zice, „Iar în corpul profesorilor universitari, sunt valori cari au trecut de mult hotarele țării și constituiesc o mândrie națională. Subliniez aceasta cu legitimă satisfacție“. Inșă recunoscând meritele acestor Instituții—remarcă și justele ei scăderi, ca de exemplu: Profesori cari nu-și țin cursurile, înmulțirea catedrelor peste nevoile științifice numai pentru a-și plasa rude. „Când se va pleda de pildă cu lux de argumente necesitatea menținerii unei catedre „astro-

tizică“, deschizi cheia specială și citești... „nepotul“.

Pentru a remedia acest rău, a desființat recrutarea profesorilor prin numirea de către ministru, alegerea de către consiliul facultății care „înlesnesc arbitrarul“ și a „adoptat numai“ „concursul“ care este obiectiv și în funcțiune de însușirile reale ale candidatului.

Deasemenea pentru pregătirea mai temeinică a profesorilor secundari a înființat la București, Ciuș și Iași „școala normală superioară“. Numai absolvenții, acestei școli vor obține posturi în învățământ, a căror cursuri durează trei ani dintre cari „primul pentru obținerea licenței în Facultate, iar ceilalți doi de perfecționare. Elevii școlii vor fi bursieri.

Astfel scuturând somnolența în care a căzut țara și stimulând națiunea la muncă cinstită, demnă și sinceră—vom asigura de bună seamă un „viitor de aur“ țării noastre bogate.

MUNCA ȘI VOIE BUNĂ este o organizație înființată de d. M. Ralea ministrul muncii care ca și celelalte transformări este plină de învățătură. Atât în celelalte domenii, cât mai ales în domeniul muncii realizările de șase luni sunt atât de numeroase și însemnate (și se continuă intens) încât un guvern trecut nu era capabil să le facă în șase ani.

D. M. Ralea printr'o adâncă

pătrundere a problemelor sociale a ridicat munca și pe muncitor la înălțimea și meritul lor.

Munca asuprită și desconsiderată este innobilată și sfântă. Muncitorul prigunit și neîndreptățit de către patronul hrăpăreț și egoist, este pus în drepturile sale, și aceste toate garantate fiind prin legi pozitive. Muncitorul de ieri, veșnic asuprit când i-și cerea dreptul, prin ura de clasă deslănțuită între fiii națiunii, el nu mai avea altă speranță decât mișcarea internațională comunistă și „unsingur catechism, acela a răzbunării.“ Din aceste lucruri situația lui veche se caracteriza prin cuvintele „excluderea muncitorimii din sânul națiunii“—iar acum se înfăptuiește o armonie între clase, la dorința înaltului Suveran care constă în „a împăca muncitorimea cu națiunea.“

Această generală revoluție nu a fost pornită de jos de unde pornesc adeseori toate marile revoluții, ci a pornit din înaltul gând al Suveranului nostru care „cu o intuiție minunată a simțit frământările epocii sale.

Muncitorul astfel pus în drepturile sale și cinstindul atât pe el cât și munca lui, va abandona amăgitoare lozincă, „proletari din toate țările uniți“ și nu va mai fi element de discordie și destrămare de Stat, ci element constructiv a unei țări care se găsește în continuă muncă pentru regenerarea ei.

Dudu

Neplăcerile bogăției

Intr'un târgușor—pe malul râului Oca—se găsea un sârman podar, Timofeici, car de vreo 10 ani avea meșteșugul asta foarte puțin bănos.

Podul își schimbase de câteva ori stăpânul, dar Timofeici tot podar rămase. Se mulțumea cu meșteșugul asta, din care scotea atâta cât să-i ajungă pentru trai și —de oarece era cinstit și nu obișnuia să-și înșele stăpânul—se bucura de toată încrederea lui.

Toți îl cunosc pe Timofeici și toată lumea ținea la el, cum ar fi ținut la o rudă.

Nu putuse strânge avere multă. In cei zece ani, de când slujea, nu izbutise să-și cumpere decât un caftan pentru zilele de sarbătoare—și un biet cojoc. Nu-i vorba!.. cum avea el nevoie și de-o căciulă, după care tot umbla de vr-o doi ani. Ori de câte ori da prin târg să-și cumpere pâine și merinde pentru trei patru zile, — nu-l răbda inima și intra prin prăvălii.

Se uita cu nesați la căciuli, alegea pe cea mai bună, intra în tocmeală și la urmă încredința pe negustor, că are să treacă s'o cumpere cum va pune mâna pe parale.

In așteptarea zilei aceleia se mulțumea să poarte tot hainele și căciula ce-a veche,

Deși se obișnuise cu felul asta de trai, din când în când se gândea la cei a

căror vieță o râvnea.

„Vezi!“ își spune Timofeici, „Oare de ce o fi dat Dumnezeu unora prea mult și altora— între cari sunt și eu —nu le-a dat nimic?“.

Ce vieță amărită mi-a fost scrisă și mie!

Și începe să se vaiete și mai amar de nevoia în care trăia și se ruga lui Dumnezeu să-i dea și lui puțin noroc.

— De aș avea noroc, știu c'aș duce-o bine! își spunea el.. Și nici vorbă că n'am să uit nici pe ce-i săraci!.. Dar lasă... știu ce trebuie să fac, ca să trăiesc și eu ca lumea!

Intru'na din zile, Timofeici sta pe prispă, când zări un jandarm, apropiindu-se de malul din față.

— Ce-o fi vrând? se întreabă podarul.

Trecu apa și se găsi în fața jandarmului. Nici nu se apropie bine de el și jandarmul își scoase șapca, îi dete bună ziua și începu să-l întrebe de sănătate și să-i ureze noroc și fericire... Și-i înșiră atâtea verzi și uscate încât podarul începu să creadă, că jandarmul se întoarce dela vre-o petrecere... Se uita la el și nu putea pricepe, ce-i asta...

—Am auzit, că a dat norocul peste tine,—că te-ai îmbogățit pe neașteptate! — zise jandarmul.

Se spune că și-a murit în Rostov un moș, care avea o avere bunicică, fiindcă făcea negoț întins și, deoarece n'are nici

un alt neam, numai tu rămâi să-i moștenești toate bunurile. Uite de ce m'a însărcinat starostele să viu să te vestesc, să-ți doresc sănătate și să-ți spun să cauți să te întâlnești cu el.

Zăpăcit cu totul, Timofeici își scărpi-na ceafa și se tot uită la jandarmul, care rămăsese în fața lui, cu capul gol, plocnindu-se și rânjind într'una.

— Mai ști? o fi ceva! își spuse podarul. Aștia nu-s oameni, care să se miște pentru orice fleac.

Și întorcându-se înspre jandarm îl întrebă:

— Ce ai, măi Miron? Nu cumva ai chefuit astă noapte cu vreun prieten?

Omul stăpânirii începu să se jure pe toți sfintii că — în adevăr —de staroste a fost trimis.

— Hai cu mine! adăose.—Să-lauzi și pe el, ca să te încredințezi!

Și Timofeici se hotărî să-l urmeze. Pe drum se lăsă pradă gândurilor... Il muncea gândul, cam cine să fie rubedenia din Rostov? In celea din urmă își aduse aminte de un neam, un moș, care trăia de mult acolo și de care dela o vreme nu mai auzise vorbindu-se de loc.

Cum se întâlni cu starostele, acesta îi vesti și el, că i-a murit moșul din Rostov,

— Ești singurul moștenitor —adăugă acesta. —Ți-a lăsat două prăvălii și mai bine de o sută de mii de ruble. Stăpânește-le sănătos.

Ioana Râpeanu

Ioana Râpeanu s'a născut la Caracal. Tatăl său grădinar, muncitor și cinstit, avea o căsuță la marginea orașului și în jurul ei o mică bucată de pământ cu legume și flori. De la vârsta de 12 ani, Ioana intrase servitoare într-o familie din vecinătate, unde i se plătia o leață destul de bună.

După trei ani de zile, mama-sa, care era trecută de cincizeci și cinci de ani, căzu bolnavă și nu mai putu să meargă pe picioare. Cum auzi, ia își lăsa locul bun pe care îl avea și se duse la mama sa să-i fie de ajutor.

— Vreau să rămân lângă dumneata mamă, zise ea după ce-i sărută mâna. Dacă e vorba să muncesc, e mai bine să servesc pe mama mea, decât pe străini.

Nu trecu mult și se îmbolnăvi și tatăl său, care după o grea și îndelungată suferință, își pierdu cu totul vederea. Ioana îngriji acum de doi bolnavi și cheltui tot ce agonisise. Mai tâziu sârmanii vândură și puținul pământ ce-l aveau. Niște oameni miloși, care-i știau în ce stare se găsesco, le mai veniră în ajutor, fiind mișcați de devotamentul bieteii copile, care purcea pe toți în mirare.

După cinci ani de suferințe și lipsuri, bătrânul Râpeanu murii, binecuvântându-l din tot sufletul și Ioana îl plânse cu amar. Un vecin crezând că-i poate alina durerea îi spuse:

Bine că a murit sârmanul! A scăpat și el și dumneata. Suferia atât de mult! Nu te mâhi și nu mai plânge, că era bătrân; și-a făcut rândul; și-a trăit vieța.

— Ce-i ce-mi vorbesc așa, zise Ioana către mama-sa, cred că-mi ușurează durerea și mă mângăie. Nu se gândesc că-mi fac mai mult rău, căci ei nu știu cât iubiam pe bietul tata!. Dar Dumnezeu l-a ușurat și va avea milă și de mine.

Rămânând numai cu mama sa, Ioana torcea, culegea ierburi, lucra din răspuneri ori ce fel de muncă ca să-și câștige hrana și în același timp îngrijea de biata bolnavă.

Mama sa, care până atunci tot mai putuse umbla sprijinindu-se într'un băț pierdu cu totul vederea, iar paraliza nu o mai lăsa să se miște singură; trebuia s'o scoale, s'o ridice, s'o culce și s'o așeze. Ani de zile, Ioana nu dormi niciodată liniștită. Abia își poate cineva închipui îngrijirile de noapte și de zi ce dădea mamei sale.

Bătrâna era foarte religioasă; toată ziua se ruga. În ajunul Înălțării Domnului, ea zise ficei sale:

— Măine e înălțarea. Cât aș dori să merg și eu la biserică, dar nu se poate! M'ò erta Dumnezeu că nu e din vina mea!

Intr'o stare mai bună și cu multe mijloace la îndemână, alții copii nici nu s'ar fi gândit poate să ducă pe cineva așa de neputincios la biserică; Ioana însă răspunse cu cea mai mare tragere de inimă.

— Vrei să mergi la biserică mamă? Ei bine, mergem amândoaue. O să te duc eu, fii liniștită.

Zicând acestea îi luă mâna, și i-o sărută, căci totdeauna îi vorbea cu blândețe și cu luare aminte.

A doua zi o îmbracă cu hainele ce le avea mai curate. Aduse lângă pat scaunul de lemn ce aveau în casă, sculă binișor pe mamă-sa în picioare, o ținu cu mâinile și bătrâna sprijinită astfel înaintă doi pași, apoi se opri. Ioana o așeza câteva minute pe scaun, apoi o sculă și iară începu a merge. Acest drum obositor, pe care un om sănătos l-ar fi făcut în câteva minute, ținu mai bine de un ceas. La biserică toți se mirară, nu că văzuseră pe bătrâna, cât de răbdarea și suferințele fetei.

La întoarcere, care se făcu tot astfel, Ioana era voioasă.

Ei bine, mamă? Te-ai rugat desigur lui Dumnezeu? Ești mulțumită? Așa e că naș ostenit?

Această obositoare cale s'a repetat de aici înainte, de câte ori a vroit mama sa.

Ioana oprea pentru ea pâinea neagră, ce-i dau unii-alții ca ajutor, iar din munca ei cumpăra pentru mama sa pâine albă. Adesea îi lua unt, caș, lapte, pe când dânsa mânca cea ce se întâmpla.

Intr'o zi, un vecin îi trimise o plăcintă întreagă. Mult timp după aceea, cel ce i-o trimisese rămase uimit, văzând că mai avea dintr'nsa și-i zise:

— Ce n'ai mâncat încă plăcinta?

— Nu, fiindcă o economisesc pentru mama; îi tai câte o bucată la masă, că-i face mure plăcere.

— Aa dar dumneata n'ai mâncat din ea!

— Ar fi păcat să mănânc și să micșorez partea unei biete bătrâne, când aceasta e mica ei mulțumire. Să nu vadă, să nu audă și să sufere neâncetat!... puterile mele sunt prea mici, pe lângă ce aș dori să fac pentru dânsa.

Cu toate neputințele ei, bătrâna era atât de curată, atât de bine ținută, încât lesne se putea vedea câtă îngrijire îi dădea fiica sa.

Uneori suferința îi înăsprea firea și devenea din ce în ce mai supărăcioasă, dar blândețea și bunătatea Ioanei nu se imputinau nici de cum.

Cei ce o ascultau, rămâneau uimiți de atâta bunătate.

După ce bătrâna închise ochii, primarul satului, văzând calitățile demne de laudă ale copilei, o inzestră cu bani și vite, măritând-o după un nepot al său. Ioana, de atunci înainte trăi în destulare, fiind respectată de toți și gustând o deplină fericire. Așa răsplătește Dumnezeu virtuțile și devotamentul către părinți.

După Rîpeanu

Fără să mai stea mult pe gânduri, Timofeici se hotărî să se gătească de drum. Pentru asta îi trebuiau bani. Incepu să caute parale, dar nimănui nu-i venea să creadă c'a dat peste el un noroc așa de neașteptat și de aceia nimeni nu voia să-l împrumute.

Cât despre ce avea el, — toată averea-i nu se ridica nici măcar la cinci ruble...

Cu chiu cu vai, dete Dumnezeu de ajuns la Rostov.

Când văzu podarul sumedenia de bogății, ce i le adusesse norocul, la început nici nu-i venia să-și criadă ochilor... Nici în visurile lui nu avusese atâta bănet... Cum să-și chivernisească averea așa de mare?... Prea îl stânjenea — prea greu lucru i se părea!...

„Când te gândești, că ai să ei atâta... de la cutare negustor... că ăstălalț îți datorrește atâta!... Pe cutare ești nevoit să-l dai în judecată și să-l urmărești. Altul te dă pe tine în judecată și trebuie să te aperi... și-atâtea... și-atâtea!... Să nu uiți, când vin zilele de plată... Cutare marfă a fost trimisă cu un om de încredere la Moscova... Cutare la granița Kbirghizilor... Trimisii îți scriu, că îți așteaptă poruncile... Ce te faci podarul?“...

Dar moșneagul nu se pricepe la de-astea. De când e el, n'a ținut socoteli și acum i-ar trebui zece inși, ca să le poată ținea pe toate cum trebuie. Și-a pierdut capul și nu mai știe, pe ce lume se află...

În târgul ăsta necunoscut n'are pe nimeni, care să-l sfătuiască. E drept că și-a făcut mulți prieteni, dar tot de aceia, cari în liece clipă sunt gata să-l înșele și să-l fure.

Unul îl pofteste la el acasă, — la masa îi dă locul cel din frunte, — nu știe ce să facă să-i intre în voie și să-i împlinească toate poftetele... Altul trăește pe socoteala podarului îmbogățit. Unul îl îndeamnă să mai înceapă și alt negoț, dându-i să priceapă c'ar putea câștiga mult cu negoțul acela...

Din când în când se mai ivește câte cineva, care cere plata unor datorii vechi, rămase dela răposatul...

Timofeici nu mai înțelege nimic... Nici nu mai știe unde-i este capul... O duce din ce în ce mai rău... Bănuitor, mocnit nepăsător față de toate celea... n'are poftă de mâncare, n'are poftă de somn...

A ajuns în așa stare, de-și dorește moartea, să vie să-l scape...

Ca să-și mai uite de necazuri, se pune pe beutură și s'alege și cu darul beției.

Numărul celor cari îl ajută să-și risipească avutul e foarte mare... Toți beau, mănâncă și chefuesc pe socoteala lui.

Intr'una din zile, întorcându-se beat acasă, ia o lampă și dă să intre cu ea în odaia i de culcare. Se împiedică, scapă jos lampa, care se făcu fărâme și gazul se aprinse numai decât... Timofeici își dete seama de primejdie, căută să iasă afară,

să cheme ajutor, dar nu izbuti, căci — după ce trecu prin câteva odăi — căzu jos și adormii...

Toată casa arse și — de nu l-ar fi scos oamenii — podarul ar fi pierit în foc.

Tristă mai fu deșteptarea bietului moșneag... Cu toate astea parcă răsulă mai ușurat și-și simți sufletul mai liniștit ca înainte...

— N'o să se mai țină nimeni de mine! — își spune el. — N'au să mă mai plictisească cu lingușirile lor fără n'ici un rost!

N'au să mă mai înșele, nici în dos, nici în față! N'am să mă mai alerg pe la judecăți după datornici și nici pe mine nau să mă mai târâie alți! N'am să mă mai trăesc boe-rește și de băutură am să mă las! Hotărât! Totul a trecut ca un vis urât! Bogăția asta, care mi-a căzut din cer, când nici nu mă așteptam, dacă n'am câștigat-o cu munca mea... cel puțin am muncit ca s'o cheltuesc!

Se întoarse la el acasă, cu opinci în picioare, pe jos, cu nimic în mână, nici cel puțin cu vre-o legătură, căci n'avea ce să pună în ea, și tot drumul se hrăni cu din ce-i dete lumea.

Se apucă iar de vechiu-i meșteșug... Se făcu podar...

Și de atunci trăește ca și mai'nainte de ai cădea moștenirea... A mai îmbătrânit... Toată lumea care îl cunoaște îl iubește. Și el, mulțumit de soarta-i, trage funia podului și nu mai cere lui Dumnezeu nici un fel de bogăție.

de L. Tolstoi

Progres

Acum 80 de ani, expresia „sănătatea publică” era prea puțin cunoscută. În această epocă s'a născut în provincia Quebec un copil cu numele Hugh Graham. Aceasta a devenit mai târziu lordul Atholston directorul publicației „Montreal Star” și primul ziarist canadian ridicat la rangul de pair englez.

Lordul Atholston s'a interesat mult de problema sănătății publice și în 1885, în decursul unei epidemii de vărsat care se declarase la Montreal el a dovedit cât de sincer era acest interes. Oamenii refuzau să se vaccineze; atunci lordul Atholston și un comitet compus din șase persoane au vizitat fiecare casă infectată și au expus necesitatea vaccinării și izolării bolnavului. Aceștia au recăpătat încrederea și epidemia a fost în curând învinsă.

Lordul Atholston a trăit destulă vreme pentru a vedea dispărând din propria-i țară neîncrederea față de medicină, însă lupta „sănătății publice” nu este încă câștigată. India și Ceylon, de exemplu, sunt două țări în care medicii duc o luptă aspră contra neîncrederii și a superstiției cari domnesc în mijlocul unui popor suferind de paludism. Medicii pot numai cu foarte mare greutate să hotărască pe indigeni să ia doza necesară de chinină (1 gram, până la 1,30 grame) zilnic în timp de o săptămână, după cum recomandă Comisia paludismului depe lângă Societatea Naționalilor, fiindcă oamenii nu înțeleg de ce băuturile preparate de ei n'ar fi tot atât de bune ca remediile albilor (65).

Nu vă pierdeți timpul

căutând în ziare și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție special creată și bine organizată pentru aceasta poate face acest lucru mai bine și mai

eficient ca dvs.

„Serviciul Gazetelor”

Agenzie internațională de presă și publicitate
BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24
telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenți similare din străinătate, tot ceea ce scrie în presa din toată lumea și procură tăieturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

FIN DE IMPRIMAT

Ziarul „Tribuna”

Este cunoscut rolul covârșitor ce l-a avut Ardealul în istoria scrisului românesc. De aici a pornit limba noastră, în vremuri tragice când neamul lupta cu influența slavonă și grecească, când frumosul nostru grai cu rezonanțe latine nu era pomenit nici în biserică, nici în actele oficiale.

Cine, oare va putea să uite acea falangă strălucită de cărturari ardeleni, cari au luptat cu prețul vieții pentru izbânda scrisului și credinții românești?

Din negura vremurilor apar chipurile de apostoli ai învățătorilor de peste munți. Simțim în suflet și astăzi o vie emoție când pronunțăm numele lui Timotei Cipariu, cel care a prezentat la Viena plângerea Românilor adunați în Câmpia Libertății dela Blaj; sau Simion Bărnuțiu, autorul memorabilului discurs din aceeași câmpie a libertății! Si atâția alții: Mureșanu, Micu, Șincai, Maior și toți ceilalți din școala ardeleană, toți au luptat să dovedească originea nobilă a poporului român, au condus ziare și au suferit pentru românism,

Fără voia noastră acest film luminos al mândriei naționale ne-a apărut în amintire, când a ridicat flamura părintele Ion Agârbiceanu și în telul cum s'a aruncat în luptă am revăzut entuziasmul moștenit dela marii predecesori, gata la luptă și datorie în vremuri de nevoi.

Marele scriitor și ziarist, Ion Agârbiceanu a pornit ziarul „Tribuna”, nume ce reprezintă în presa ardelenescă o frumoasă tradiție. În frunte cu el, toți redactorii au purces la drum, hotărâți să facă din „Tribuna” un organ de luptă românească.

Mai este nevoie să arătăm ce mare importanță are acest eveniment în inima Ardealului?

Nici nu s'a împlinit săptămâna decând d. ministru al Propagandei spune la consfătuirea presei provinciale dela Cernăuți că va sprijini presa românească și pe gazetarii demni; și iată, apare în Ardeal un mare ziar românesc condus de fruntașii scrisului nostru și având girul moral al Subsecretariatului Propagandei.

Infăptuiri de astfel de gazete românești trebuia să se facă demult, imediat după întregirea neamului.

Cine nu știe că în centrele culturale dela granița de Vest, la zece publicații străine, deabia apare o gazetă românească? Statul are dreptul și datoria să sprijine din toate puterile scrisul românesc, acordând în acelaș timp protecție și presei minoritare conștiente.

Apariția ziarului „Tribuna” trebuie să bucure pe toți românii. Numele părintelui Ioan Agârbiceanu, este o garanție că acest jurnal va avea suflet și conștiința românească.

Hazuri

RĂSPUNS

— Nu mai înțeleg cum poți dormi atâta!

— Nu pot să stau fără să fac ceva.

SOLUȚIE

— Unde fugi așa măi Ionică?

— La circ.

— Ai întârziat, căci s'a terminat reprezentația.

— Nu-mi trebuie mie reprezentație.

— Dar atunci la ce te mai duci?

— Vreau să rog pe omul care înghite foc să vină până la noi.

— Pentru ce?

— Mi-a luat foc casa.

ȘTIINTE AGRICOLE

— Care știe să-mi spună; în care butoaie nu putem pune vin roșu?

— Vă spun eu.

— Să te aud.

— În butoaiele cele pline.

PREVĂZĂTOR

— Cât ceri pe casa aceasta?

— Trei milioane.

— Dar unde e grajdul?

— Dar pentru cine îți trebuie grajd?

— Pentru măgarul care o să dea atâția bani pentru casă..

DE CE NU?

— Măi, Mitre, să-ți spun ceva.

— Să te aud.

— Am auzit că cioara înainte de a muri, cântă ca și privighetoarea. Dar nu-mi vine să cred.

— De ce să nu crezi? Dacă nu o cânta înainte să moară, când vrei să cânte? După aceea?

Rugăm pe fiecare cititor să ne câștige câte un nou abonat

CITIȚI

„Vieața Creștină”

Subite creștine

Povățuitor bun pe calea mântuirii poți avea citind în fiecare săptămână gazeta „VIEAȚA CREȘTINĂ” care apare în Cluj Str. Chintăului 51.

Prețul abonamentului pe un an este numai 100 Lei, care se poate plăti și în două rânduri.

Grăbește a-ți procura această gazetă, care este o adevărată comoară și care n'ar trebui să lipsească din nici o casă creștinească

Adu-ți aminte că:

Cea mai bună faptă de milostenie; pomana cea mai mare ce o poți face cu un sărman suflet, e că să-i dăruiești o carte bună sau să plătești pentru el un abonament la gazeta „Vieața Creștină”. Azi este mai lipsit omul de hrana sufletului decât de aceia a trupului. Mai mult ajung în osânda de veci decât cășmor de frig sau de foame. Primă presa bună, noi ne străduim a nutri cu pâinea adevărului sufletele cari au lipsă de aceasta.

Ajuta-ți-ne la lucrarea mântuirii sufletelor.

Spre știre

Cele mai bune cărțile cu învățături folositoare sufletului vă puteți procura dela editura „Vieața Creștină” din Cluj, Str. Chintăului 51.

Cele pe format simplu au prețuri foarte mici. Iată câteva din acestea:

Novenă către sfânta Teresa — — 1 Lei
Nouă vineri către Inima lui Isus — 1 „
Rugăciune către sf. Iosif — — 1 „
Infățișarea unui om decurând trecut la cele veșnice, de sf. Alfons M. de Liguori 2 Lei
Ana Wang tânără martiră și Eroism misionar printre leproși — — — 3 „
Jurământul de l. Dragoslav — — — 3 „
Calea crucii cu 14 icoane ale sfintelor patimi a Domnului Hristos — — 5 „
Prohodul Domnului Hristos, cu melodii pe note (după edit. rev Albina) — — 5 „
Cele mai frumoase colinde — — — 5 „
Un sfânt pribeag român de Dr. Ilie Dăianu — — — 10 „
Vilaimul sau Nasterea Domnului Nostru Isus Hristos, (Dramă religioasă în 3 acte) de Petru Bilțu Dăncuș — — — 15 „
- Colecția de cântări religioase, partea I-VI, a o parte 3 lei, toate părțile — — 18 „
Mântuirea Sufletului de Sf. Alfons M. de Liguori — — — 2 „
La comandă se va adăoga prețul de la 3 până la 5 lei spesele de poștă.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumire următoarele abonamente sosite dela ultimul număr până la 9 Noiembrie 1938.

Din Cluj
Gheorghe Boitor 195 lei
Victor Marcu 165 lei,
125 lei: Dr. Ioan Vaida; Tudor Brăzdan, Dr. B. Bașiota, Gheorghe Cobârzan și Corobean 100.
65 lei: Dr. Matei Cosma iar l. Mușșu 40 lei; Horvat Al. 100 lei
Provincie
Dr. Marianescu 175 lei.
Popișu Flore l. Stefan 54 lei
Gheorghe Laichi 52 lei
Petru Proșopan 50 lei.

